

Deze penalty belangrijkste uit loopbaan

Dinsdag, 21 juni. Had ik tegen de Ieren de belangrijkste misser in mijn carrière, tegen de Mannschaft schoot ik de belangrijkste penalty uit mijn loopbaan binnen. Wat een moment. Ik heb me tot het uiterste geconcentreerd en geprobeerd me niet van mijn stuk te laten brengen. Geprobeerd hebben ze het wel. Lothar Matthäus had met de hak van zijn schoen een kuil in de penaltystip gemaakt. Ik heb de bal er gewoon naast gelegd. Geen moment heb ik gedacht aan het feit, dat ik die bal kon missen. Wel erna, toen die bal erin zat. Op dat moment dacht ik: Ronald nu had je Nederland naast de finale kunnen schieten. Ik heb veel en belangrijke strafschoppen ingeschoten. Het gevoel dat ik nu had, heb ik nog nooit mogen hebben. Heerlijk.

Natuurlijk was het een uitgelokte strafschop. Maar wat geeft het. De penalty die de Duitsers kregen was er helemaal geen. De scheidsrechter heeft dat ook geweten anders had hij de bal nooit voor ons op de stip gelegd. En toen die treffer van Marco. Op een mooier moment in de wedstrijd had dat doelpunt niet kunnen vallen. Dat is pure klasse. Klasse van Marco. Draaien en schieten, terwijl wij al met de gedachten bij de verlenging waren. Perfect. We staan in de finale. De beste ploeg hoort daarin thuis. En wij waren tegen de Mannschaft duidelijk de betere. Geen moment konden ze ons bedreigen. Vandaar dat ze al snel hun smerigheden uit de kast haalden.

Matthäus, Völler en Mill zijn meesters in het provoceren en uitlokken. Ik kreeg gedurende de wedstrijd een vreselijke hekel aan die mensen. Dan kun je ze alleen maar straffen door van ze te winnen. Wat hadden ze er de pest in. Met het shirtje van Thon heb ik mijn achterste afgeveegd. Niet voor Thon, want dat was nog een van de sportiefsten. Maar voor die anderen. Bah.

Völler ging voor de rust al boven op mijn geblesseerde voet staan. Mijn enkel zwikte en vanaf dat moment heb ik geen bal

Dagboek van Ronald

meer zonder pijn kunnen trappen. Maar dan, juist omdat het de Duitsers zijn, komen er krachten vrij, waar jezelf het bestaan niet van weet. We wilden, zouden en moesten. We gingen tot de grens en soms erover. Ik mag rustig bekennen dat tijdens die anderhalf uur de haatgevoelens jegens onze tegenstander alleen nog maar toenamen. Ze hebben niets anders gedaan dan bij de scheidsrechter gezeurd om gele kaarten voor ons. Gevoetbald hebben wij echter. En daarom ook gewonnen. In de middenlinie hadden we steeds een man extra en dat is uiteindelijk onze winst geweest.

Moeite hebben we alleen gehad na die strafschop voor hen. Toen raakte de vlam in de pan en concentreerden sommigen zich niet meer op het spel maar veel meer op de tegenstander. Dat waren moeilijke momenten, maar mede door goed ingrijpen vanaf de kant, bezonnen we ons toch op onze kwaliteiten. En dat die veel beter waren dan die van de Duitsers heeft iedereen kunnen zien. We hebben met ze afgerekend op een manier die hen lang zal heuggen. Ik ben er blij om. Het was een verlossing.

En nu. Nu gaan we feesten en ons vervolgens voorbereiden op de finale. Ik hoop dat we Italië als tegenstander krijgen, want dat elftal wil er ook voor voetballen. De Russen zeker niet. Dat hebben we in Keulen al ervaren. Maar ook de Russen kunnen nu een ander Oranje verwachten. Na het laatste half uur van die openingswedstrijd kregen we verwijten dat we te lief waren. Dat we mietjes waren. Daar hebben we, denk ik, in het vervolg van het toernooi toch aardig mee afgerekend.